

De mirakuløse helbredelsers hemmelighed

Bruno Grönings livsvej som helbreder, humanist og idealist 8. del

Neues Europa, 15.12.1959

Das Geheimnis der Wunderheilungen

Bruno Grönings Lebensweg als Heiler, Humanist und Idealist

Gröning

und die soziale Frage

Gröning war kein Gesundheitsforscher und kein Gesundheitsökonom. Er war ein Mensch, der sich um die soziale Frage kümmerte. Er wollte, dass jeder Mensch ein Leben führen kann, das er selbst wählen kann. Er wollte, dass jeder Mensch ein Leben führen kann, das er selbst wählen kann.

Er wollte, dass jeder Mensch ein Leben führen kann, das er selbst wählen kann. Er wollte, dass jeder Mensch ein Leben führen kann, das er selbst wählen kann. Er wollte, dass jeder Mensch ein Leben führen kann, das er selbst wählen kann.

Er wollte, dass jeder Mensch ein Leben führen kann, das er selbst wählen kann. Er wollte, dass jeder Mensch ein Leben führen kann, das er selbst wählen kann. Er wollte, dass jeder Mensch ein Leben führen kann, das er selbst wählen kann.

Gröning war ein Mensch, der sich um die soziale Frage kümmerte. Er wollte, dass jeder Mensch ein Leben führen kann, das er selbst wählen kann.

Er wollte, dass jeder Mensch ein Leben führen kann, das er selbst wählen kann. Er wollte, dass jeder Mensch ein Leben führen kann, das er selbst wählen kann. Er wollte, dass jeder Mensch ein Leben führen kann, das er selbst wählen kann.

Er wollte, dass jeder Mensch ein Leben führen kann, das er selbst wählen kann. Er wollte, dass jeder Mensch ein Leben führen kann, das er selbst wählen kann. Er wollte, dass jeder Mensch ein Leben führen kann, das er selbst wählen kann.

Er wollte, dass jeder Mensch ein Leben führen kann, das er selbst wählen kann. Er wollte, dass jeder Mensch ein Leben führen kann, das er selbst wählen kann. Er wollte, dass jeder Mensch ein Leben führen kann, das er selbst wählen kann.

Gröning og det sociale spørgsmål

Gröning var ingen samfundsteoretiker og ingen socialkritiker. Hans liv var hårdt. Fra sin tidligste ungdom måtte han arbejde hårdt. Der blev tilføjet ham megen uret, som man kunne kalde social uret. Men Gröning knurrede aldrig over sin skæbne. For ham var det intet "socialt spørgsmål". Mennesket skulle stå sig godt med Gud. Han ville så bestemme dets skæbne, og med sikkerhed aldrig forlade ham.

"Jeg sælger ingen sundhed!" var hans reaktion, når rige syge tilbød ham høje summer for deres helbredelse. Sådanne tilbud ødelagde for det meste brat kontakten med den syge, og Gröning afbrød behandlingen, eller genoptog den slet ikke, i det mindste ikke umiddelbart efter.

Han havde, som vi allerede nævnte, en usædvanlig fin følelse for den slags mennesker, der trådte frem for ham, ligesom han i det hele taget og i al almindelighed var hypersensitiv. Således måtte en ham ukendt, der også tilbød ham en høj sum for sin helbredelse, høre fra ham: "Jeg ved, at De er en rig mand. Men jeg ved også, at De ikke har erhvervet Dem Deres formue på en god måde. De har udnyttet Deres arbejdere og ansatte, og har skrabt Deres penge og formue til Dem!" (E. A. Schmidt: "Die Wunderheilungen des Bruno Gröning"). En administrerende direktør sendte sin chauffør op i boligen, og lod ham meddele Gröning, at direktøren ønskede at blive helbredt på grund af nogle forstyrrelser, men kun havde lidt tid, og straks måtte få foretræde.

"Den, der ikke har tid for sin sundhed, for ham har jeg heller ingen tid. Ligegyldigt hvem han er!"

Gröning havde en udpræget social retfærdighedsfølelse. Hans sociale vurdering rettede sig efter kristendommens love. Hvad der var opnået uden ødelæggelse af disse love, var rigtigt for ham, om det havde været lidt eller meget. Men hvad der var erhvervet under ødelæggelse af de guddommelige love, var urigtig besiddelse.

For Gröning selv, betød sociale kendetegn som penge, rang eller titel intet. Han havde aldrig selv penge. Hvis han ikke af medarbejderne blev bedraget for de helbredtes pengegaver, så gav han ved første lejlighed, hvad han havde, til fattige syge, eller gav til velgørende formål. Men han drømte godt nok om, gennem lovligt helbredende arbejde, at komme i besiddelse af større midler, og at anvende dem til opbygning af ødelagte kirker, til indretning af sanatorier eller alderdomshjem. Også her triumferede hans kristendom og hans menneskekærlighed over enhver selviskhed.

Lige til sine sidste levedage, forfulgte han humanitære planer og forhåbninger. Der var planer om at samle en stor stiftelsesformue, og investere den i hjælpeorganisationer. Han mærkede i sig den store evne til at hjælpe. Det plagede ham hele tiden, når denne evne, af ydre omstændigheder, blev hindret i at udfolde sig vidt og bredt. Og netop ikke kun som helbreder, men endnu mere som Guds forkynner, og budbringer af hans lære. Menneskeheden skulle til 90 % blive gode. At blive god, betød for ham at have tro og tillid til Gud.

Gröning – idealisten

Vi indså fra de forrige redegørelser, at Gröning var idealist. Eller rettere sagt; kristen idealist. Som idealist havde han fuldt og helt rødder i det åndelige. Materialismen var for ham rent ud sagt et frafald fra Gud, et tilbagefald i materien. Religionsfilosofisk måtte han regnes som humanistisk idealist, for hvem det fuldkomne, netop gudhenvigne menneske, regnes for idealet.

En måske senere offentliggørelse af Grönings åndelige efterladenskaber, vil bevise denne kendsgerning.

Hans idealisme var – forståeligt nok – så overvældende, at hans realisme, hans syn på den virkelige verden, undertiden blev formørket af det. Gang på gang stødte han hårdt imod kendsgerningerne, i en for ham uforstående verden, hvor humanismen og idealismen truer med at forsvinde. Ud fra sin åndelige grundholdning modsatte han sig den, men ikke sjældent blev han desværre den svageste. Men kun den svagere overfor en "officiel" verden, mens masserne, der endnu ikke var så ramt af tabet af humanismen og idealismen, stod på hans side, og holdt sig til ham til det sidste. De dannede hans trøst, og ved dem rettede han sig op igen, når slagene fra den "anden", for ham onde og fjendtlige verden, ramte ham, fordi dens kerne var ukristelig. "Hvordan kan menneskene være så onde", undrede han sig ofte.

Som idealist troede han på det gode i ethvert menneske. For det godes endelige sejr, som han kæmpede for, ofrede han sit liv. "Enhver sand kristen må kæmpe mod Satan!" Mod Satan og hans hjælpere. Derfor hørte også eksorcismen, uddrivelsen af dæmoniske kræfter, med til hans helbredelsespraksis. Han kom ganske vist ikke blandt mange tilfælde af besatte. Men de var nok til, at han også på dette område beviste sin gudgivne kraft. I grunden var enhver sygdom for ham en "væren besat", for den beroede på en venden sig bort fra Gud, altså en døråbning for det onde. Den syges nyhenvendelse til Gud, var derfor hans første krav, når han skulle bringe helbredelse.

Idealisten Gröning troede på det gode i ethvert menneske. Denne tro skaffede ham de største personlige skuffelser i hans liv, som hos medarbejderne, hvis godhed han også stadig troede på, når de gjorde ham ondt.

Hans Waldo May-Ebernius

Kilde:

Neues Europa, Stuttgart, 15.12.1959, S. 5